

[Socialministeren.]

den ene side en række love med helt faste ydelser, der kan læses lige ud af lovtæksten, f. eks. pensioner, dagpenge og børnetilskud. På den anden side har vi en række love med ydelser, der kan afpasses efter det enkelte menneskes situation, og det er netop de 6 love om offentlig forsorg, børneforsorg, revalidering, mødrehjælp, omsorg for pensionister og hjemmehjælp, som nu bliver afløst af bistandsloven. Der er derfor ikke tale om at skifte principper, men med bistandsloven samles den væsentligste del af de individuelt fastsatte ydelser, dvs. de ydelser, der hviler på et skønprincip, i én lov.

Jeg ved godt, der er mange, der tror, at revalideringsloven er en lov med faste ydelser. Det er bare ikke rigtigt. Giver man sig til at læse i den, finder man ikke angivet ét eneste beløb. Noget andet er, at man med hjemmel i lovens § 6 af praktiske grunde rent administrativt har fastsat nogle standardbeløb for hjælpen i visse situationer, f. eks. under ophold på bestemte institutioner. Men afgørelsen af, hvem der kan blive revalideret, hvad de kan blive revalideret til, og hvor stor den samlede hjælp til familien kan blive, træffes på grundlag af en individuel bedømmelse. Og sådan bliver det også efter bistandsloven, blot med den forskel, at afgørelsen lægges fra revalideringscentrene ud til de sociale udvalg i kommunerne.

Der er heller ikke noget forbrugerfjendtligt i ydelser, der hviler på en bedømmelse af den enkelte ansøgers situation, og der er ikke tale om noget almisseprincip. Jeg vil tværtimod vove den påstand, at enhver menneskevenlig sociallovgivning må bygge på en kombination af et retsprincip og et skønprincip, af faste ydelser, der dækker visse standardbehov, og individuelt fastsatte ydelser til at klare de situationer, hvor faste ydelser ikke egner sig eller ikke rækker til.

Det er jo ikke tilstrækkeligt, at man i en bestemt situation efter en lovregel har ret til et beløb på f. eks. 2.500 kr. månedlig, hvis de udgifter, man søger hjælp til, ikke lader sig presse ned under 2.700 kr. månedlig. Så bliver man alligevel nødt til at foretage mere indgribende dispositioner: stifte gæld, afhænde bolig eller bohav — kort sagt slå ind på noget, der kan blive indledningen til en glidetur ned ad det sociale skråplan.

Dette reddes man fra gennem en regel, der giver mulighed for efter en konkret bedømmelse at forhøje hjælpen med de manglende 200 kr.

Derfor virker de regler, der giver mulighed for individuelt fastsatte ydelser, som et sikkerhedsnet neden under de faste ydelser — og det er helt forfæjlet at tale om et sikkerhedsnet, der er faldet væk i forbindelse med bistandsloven.

Når man ønsker at anvende de forhåndenværende ressourcer på en mere hensigtsmæssig måde, er det nærliggende at vende blikket mod strukturen. Man må gøre sig klart, at når man efter hidtidig lovgivning må sende brugeren af det sociale system snart til mødrehjælpen, snart til revalideringscenteret og snart til det sociale udvalg eller til børne- og ungdomsværnet, så skyldes det ikke, at man på et givet tidspunkt har fundet ud af, at befolkningen er bedst tjent med at skulle hente hjælp hos 4 forskellige sociale myndigheder. Forklaringen er derimod, at den sociale lovgivning har udviklet sig sådan, at man i årenes løb har taget forskellige gruppers problemer op til særlig behandling. På denne måde har man fået et system, der er så tilpas indviklet, at en hel del af rådgivningen på det sociale område må bestå i at hjælpe folk med at finde ud af, hvor de overhovedet skal henvende sig, at en del af klienternes kræfter må bruges på at give forskellige offentlige myndigheder de samme oplysninger, og at sagsbehandlerne de forskellige steder må ofre megen tid på at spørge om, hvad andre sociale organer foretager sig for at hjælpe ansøgeren, og koordinere de forskellige former for støtte, der ydes.

Jeg har svært ved at forstå, at man kan være uenig med socialreformkommissionen i dens idé om at lade denne ordning afløse af et enstrengt system, hvor borgeren altid ved, hvor hun eller han skal henvende sig, hvor der er sikkerhed for en koordineret støtte til den enkelte, og hvor en hel families problemer kan tages op til samlet bedømmelse. Ved at forenkle administrationen på denne måde opnår man jo bl. a., at der frigives kræfter, som kan sættes ind på nye opgaver, først og fremmest en udbygning af det forebyggende og opsøgende arbejde.

Det er forstemmende at høre om den mistænkeliggørelse af medarbejderne i den